

Ik reed naar de stad met een goed paard onder mijn gat, met een karabijn om mijn hals en twee goede pistolen aan het zadel. Na enige dagen waarin weinig opmerkelijks op mijn pad kwam, arriveerde ik in Maastricht, waarvandaan ik verder reisde via dezelfde route als die ik aan het begin van dit verhaal beschreven heb. Ik zocht mijn ouders op, die ik beiden nog levend in dezelfde woonplaats aantrof, maar voor wie ik in deze kleding onherkenbaar was. Want zodra ik mijn moeder, die recht voor de deur met haar buurvrouwen stond te praten, om de hals viel en kuste, greep ze mij bij mijn haar en maakte zoveel lawaai dat er een hele menigte van boeren op af kwamen. Mijn vader, een van de eersten die erop af kwam, dacht dat ik uit de baldadigheid die ruiters wel vaker lieten zien zijn vrouw probeerde te beledigen. Hij hief zijn arm en dacht mij een stevige klap te verkopen, maar ik greep hem bij zijn hand, wierp mijn hoed van mijn hoofd en zei: "Hoe herkent u uw dochter niet meer, en is er niets van mijn gezicht overgebleven dat u kunt herkennen?"

Bij het woord "dochter" keek mijn moeder nog eens goed. Toen ze me eindelijk herkende, overweldigde de blijdschap haar zo zeer (want niemand in de hele stad wist of ik nog leefde of dood was, omdat niemand ooit enig nieuws over mij had gehoord), dat haar armen maar roerloos om mijn hals bleven liggen en ze bijna levenloos met haar hoofd tegen het mijne lag. Mijn vader kwam mij ook omhelzen, net als alle burens. Het nieuws van mijn terugkeer verspreide zich in een ogenblik door hele stad. De mensen kwamen overal vandaan, want iedereen wilde mij in deze kleding komen bekijken. Zelfs mensen uit de hoogste standen vroegen mij bij hen te komen, en zeiden het verhaal van mijn belevenissen buitengewoon vermakelijk te vinden. Na drie of vier dagen kleepte ik me weer op de manier die mijn geslacht vereiste. Mijn paard en alle bijbehorende spullen heb ik aan een familielid gegeven. Ik hield me stil en bleef binnenshuis. Op het verzoek van mijn ouders richtte ik me op huiselijke zaken, maar ik was er zo slecht in dat men het nauwelijks aan kon zien zonder in lachen uit te barsten.